

Kiss Károly

Őstörténetünk három változata - és miért nem zárható ki a sumér nyelvi-kulturális hatás

(A Filozófuskör 2014. március 14-i konferenciáján elhangzott előadás szinopszisa)

Őstörténetünk hivatalos akadémiai változatát nagyon kevés írásos és régészeti anyag támasztja alá; őseink vándorlásának feltételezett útvonalát elsősorban a finnugor nyelvrokonságból következtetik ki.

Padányi Viktor tézisei szerint (lásd *Dentu Magyaria* című könyvét) Etelközben három onogur/ugor (Nyék, Kéri, Keszi) és négy szabir-magyar (Megyer, Kürt-Gyarmat, Tarján, Jenő) törzs kötött szövetséget. A törzsszövetség vezető ereje a Megyer törzs volt, melynek élén Álmos állt. Őstörténetünk hivatalos művelői mindeddig nem ismerték fel, hogy a lebediai, kazár fennhatóság alatt élő ugor/onogur törzsek szálláshelye mellett, a Donyec és a Dnyeper között létezett egy másik „képlet” is, *Dentu Magyaria*, melyet a szabir-magyarok alkották. Lebediával szemben *Dentu Magyaria* független volt. A szabir-magyarok a Meotiszból költöztek ide, azt megelőzően a Kaukázuson túlról telepedtek át, a 7. században, az arabok elől menekülve. Még régebben a szabirok a sumér birodalommal határos Szubartu/Szapardia lakói voltak, és a hosszú történelmi időkig tartó szomszédság során a szabirokat folyamatos és jelentős sumér nyelvi hatás érte. *Padányi* bizonyítékként ókori forrásokat említ, ahol a szabirokat mindig a magyarokkal együtt említik, valamint a Kaukázus térségében gyakori *madar, magar, matzar, mazar* földrajzi és helységneveket. *Bíborbanszületett Konstantin* elbeszéléséből tudjuk, hogy a magyarok saját őseiket korábban „erős szabiroknak” nevezték.

Ez a – nem kevés tárgyi bizonyítékot felvonultató – feltevés őstörténetünk sok eddigi talányára derít fényt. Megmagyarázza pl. azt, hogy a magyar népnév miért nem fordult elő a 896-os honfoglalás előtt sem a Kárpát-medencében, sem a nyugati forrásokban. Miközben – ezzel szemben – a honfoglalást megelőzően számtalan nyugati forrás és krónika a Kárpát-medencében élő népet hungarusoknak, ungriknak, vengreknek nevezi. (A honfoglalás előtt betelepedett onogur/ugor népek nyomán.) Megmagyarázza, hogy a honfoglaló törzsek vezérei miért voltak megjelenésükben kaukázusiak és miért volt a honfoglaló nép kétnyelvű. És végül – *Padányi* szándékai szerint – a sumér nyelvi hatás bizonyításával arra is választ találunk, hogy honnan származik nyelvünk szókincsének ismeretlennek tartott 30 százaléka.

A közvetlen szóegyeztetéseket négyezer év távlatából értelmetlennek kell tekintenünk (*Padányi* nem is foglalkozik ilyesmivel), már csak azért is, mert a sumér kiejtésről és hangzsról bizonyosat nem tudhatunk, az konvenció kérdése. De sok olyan nyelvi-nyelvtani sajátosságra mutat rá (pl. kettős igeragozás és az igeképzések és ragozások bonyolult rendszere), melyek szinte hihetetlen hasonlóságot mutatnak a sumér és a magyar között és demonstrálja, hogy a honfoglaláskori katonai-közigazgatási fogalmak mezopotámiai-asszír eredetűek voltak.

A témával kapcsolatos írásaim itt olvashatók: <http://kisskaroly.x3.hu/ostortenet.php>